

Драган Јовановић Данилов

ЖИВОТОПИС ВОДОПАДА

Непоткупљив по својој нарави,
водопад, нимало дуговечан крокодил,
започиње реченицом коју управо читаш.
Ма колико пријао, шум те водене ватре
не застаје дуже од трена; ја га не слушам
јер се креће по нити другачијој од моје
барокне расипности; једна жена рећи ће:
ја се пуним твојим гласом и хуком воде,
али не чујем их; то је та равнотежа која се
објављује из близине као из највеће
удаљености; ако чујеш хуку водопада,
поништиш се; пробудиш се из сна, а иза тебе
остану само пребрисани тренуци; сан је будност
која је одсутна; крхка је постојаност
свега неприпадајућег; по коректним рачунима
математичара, овај водопад си ти, што си
са топле стране Хималаја донела неку
заборављену теогонију; овај водопад је твоје
тело што је као каква зрела цивилизација
ненаданом катаклизмом потопљена у легенде.
У продужетак миловања света; сунчани зрак
коме нико не зна порекло; видео сам те на
толиким вазама древног града Троје.
Ти ме за трен прошеташ кроз све религије.
Да, ти си водопад; а водопад се у водопаду
скрива и ту заувек престаје да постоји.

РОТАЦИЈА

Језик не обликују речи већ нешто од чега се праве бакље да би гореле. Ниједно чудо ниси видела! Када си дошла у Венецију, није било воде, гондола, ни мостића. У огледалу није било огледала. Једно је само огледало и један обућар. Обућар који није брат ципели, брат је мени. Разгледнице које ми је Алеш Дебељак слао из снежне Љубљане су ми сестре. Удаљеност је под пазухом, одатле извиру све реке. Кост је за фараоне, а за пса су пирамиде. Човек се роди кроз лице које га гледа, најмање пет секунди. Волео бих када би вучица направила пртину у снегу и растргла ме. Где си жено која ћеш ме самлети у пиринач па да постанем Бог? Кад се с планине обруше снежне лавине, лакше дишем. У пустињама има много река и све су разбојничке. Мој плен је јагње које се забоду у варваре и као руком ми однесе грех. Србију, немаш ни мора, ни бога! Читав базен напуњен је вашим лицима, пријатељи. Писма знају много. Осама удовице је зграда у којој се не може становати. Краљ не бере гљиве и не тражи посао. И кад се дозивају, риме су фијаско. Ово је тај спев који сам ковертирао. Не окрећи главу. Опсенâ је много, али љубав је једна. За један додир може се купити бесмртност. Ако си уз мене, дођи у океан. Од сенки нема трајнијег материјала. Чему толико речи? Воз се тресе, не ја.

ОБЛАЦИ И ЗИДОВИ

Речима се не може заћи у дубину јер речи су тамо излишне. Ко зна шта значи кад неко каже: и облаци су зидови. То може све да значи. То може да значи и то да су доушници стигли до зида. Јер, свет је обликован као уздах. Остајање без даха све одлучује у свету обликованом као уздах. Остајање без даха,

то је вредност мог данашњег курса. Ужасно!
Желим да тим новцем купиш непрорачунљиву
будућност нашег сусрета. У мермеру нема
ни узбуне ни заплета. Ужасно! И богови знају
где су границе. Богови границе показују као
ожиљке. Поспан талас што удара у хрид разоткрива се
као душа. Знакови и означено, стрмоглаве
акробатске тачке, мирне даљине, све ће то бити
прогутано. Чујем панел-дискусију врана
на ледини. Исусове мале, црне сестре
само гракћу, гракћу – оне немају потребу
да протестују на трговима. Пишем на хартији
која гори. Неме речи нарастају као колоније
шкољки. Настављају се у оштре кљунове птица
што се спуштају на језеро и нестају у дубини,
тамо где све сазрева у забораву
и изнова почиње.

ШТА ТРАВА ПРИЧА

Понекад пожелим да сам травка
крај мрачне улице у којој општинска
управа никада неће поставити расвету.
Слепа за све што је материјално,
трава још није направила избор,
ни донела коначну одлуку.
Лакомо пријања уз своју службу
лелујања, није јој стало да дође до речи.
На хридовитој обали мора она поштује само
заповести ветра; на њеној особности
не види се белег Оксфорда; трава се само
њише, њише и никог не оптерећује
својом неизвесном узрујаношћу.
Мислим како ће нарасти наше библиотеке
до времена када остаримо, а ми који се
припремамо за исповест нећемо научити
од траве како да останемо мирни.
Травке су можда стубови који држе нешто
невидљиво; капи које блистају на трави
речи су које сијају у наше расуло;
нико више не зна написати добру песму!

Мртви склапају очи живима,
живи отварају очи мртвима.
Једино ветар чује шта трава прича.

СВЕ РУЖЕ НА ЗЕМЉИ

Ово није први пут да ходам у сну!
За дечака рођеног у невремену
замамно леп обред свлачења жене
је као хук подземне реке; на голом телу
жене увек изнова започиње једини могућ
путопис, а срце стврднуто као стена из Старог завета
разлистава се у немир лепши од сваког облика.
Све моје речи дрхте у твојим латицама,
ружо тиха, а тако говорљива!
Твој мирис продире у мене кроз поре
на кожи, а твоји духови моју душу
чине сличном твојој.
Школе су лешеви, музеји смрде на ђубре
слика; једино си ти у мени све запалила
да бих живео животом ватре, ружо неопозива,
ватро храњена ледом из мојих очију
што никад не обећаваш више него што можеш дати.
Кад те држим у наручју, немам ја много
тога у рукама. И имам цело небо.
Ти си поклон који је Венера даровала земљи.
Жена чије дојке су као створене да се
покажу на месечини. Стижеш из неке незнане
судбине да миришеш у моје расуло.
Ружо, увек миришеш између двоје.
Ти си Мајка божја што чини извесном наду
да ћемо и сами једном постати руже у Божјем врту.
Непознат ми је језик којим ћу сутра говорити јер речи
тог језика угребене су у таласе који ће запљуснути
град, прескачући векове, након дугог сна.
Купамо се у литрима црвене сангрије.
Београд плеше на ружама и мртвима.
Звезде не знају шта наткриљују.

ДЕВОЈКА КРАЈ КЕОПСОВЕ ПИРАМИДЕ

У једном погледу може да буде читаво небо.
Откривам оно што сам још давно сакрио и од
самог себе. Када сам био у Египту, видео сам
пирамиде и остао хладан као две стене!
Више ме узбудило лице непознате девојке
која је на врелом песку продавала
огрлице: била је боса, а боса жена гола је.
Кеопсова пирамида представљала је камару
мртвог камења, а ова девојка погледала ме је
мисисипијевским очима – можеш овде
да преспаваш, говорила је тим истим
мисисипијевским очима; нудила је огрлице
и фигуре Нефертити, прве жене у чију слику
сам се заљубио као дечак; њен поглед ме је
изненадио – био је испуњен светлошћу, у мене је
улазило читаво небо; не верујем да је девојка
уопште била свесна погледа који ми је упутила;
није она, уосталом, ни била та која ме је гледала;
краљица Нефертити, или можда Мајка божја, пронашле
су је да ми једним погледом пренесе оно што би
само нека топла, сродна душа могла да ми да;
и не знајући, претресала ме је до голе коже;
научила ме је како треба загрлити живот; више нисам
знао где ћу бити одвучен; велик је то био поклон.

СЕНКЕ И ПТИЦЕ

Као и салаш
и љубав је увек
на крају света.

Мост је срушен
и више нема ни амбиса
што је испод висео.

Слушта се сумрак,
а ти га не желиш
из себе пустити.

Ово је час кад твоје тело
не схвата овај свет
као тужно место.

По снегу, вук се нежно
креће да ти урони у крило
и покрије те својом дивљином.

Сенке и птице,
сестре исте крви,
умирите се да макар
на трен потраје ваш траг
несносан.

БЕОГРАДСКИ ВРАПЦИ У ВРЕМЕ ТРАНЗИЦИЈЕ

У ово касно августовско поподне,
мноштво лаких мисли о београдским
врапцима и те како добија на тежини!
Ко би рекао да ће врапци у престоници
ове земље постати жртве брзе хране,
превише масне и заслађене, пуне
адитива; да ће се претворити у задригле
и угојене фашисте под шлемовима;
уместо да попут њихове руралне
браће лове инсекте и протеинима
подстичу раст малих џивџана,
они их хране мрвицама пица,
хамбургера и кроасана одбачених
у контејнере; ето, докле је доспео
овај изопачени свет!

Док под гранатим кестеном,
без видљивог разлога сенке
измишљају приче и изврћу чињенице,
скакућу наше мале комшије
са асфалта; скакуће утовљена
крхкост; можда све то служи некој
скривеној намери; ништа више није
на свом месту; чак ни лакоћа
врабаца, сад већ тако сувишна.

РАЗБРАЈАЛИЦА

Без власника
радња неће бити отворена.
Без пролећа ружа неће открити
своју латичаву женскост.
Без тамних вирова рибе неће спавати
дубоким сном праведника.
Лубенице неће бити без дијалектичке
расправе о сласти.
Без недељног ручка не би било мириса
који се по зградама провлачи кроз
све политичке режиме.
Без неопраних тањира нема
добре домаћице.
Из неког разлога, без прастарих
догми и сумњи нема уверења.
Без кише нема покупљеног веша.
Без шећерног праха нема ратлука.
Нема туге без неке жене
из прошлости.
Без тебе нема подизања из мртвих,
нема новог изласка сунца,
ватре која се неочекивано запали.
Нема Мухамеда и Бrame,
ни сазнања да је душа бесмртна.